nr 317 A. N., Stockholm 25 kr; nr 318 E. J., Gröndal 3 kr; J. W—d, Stockholm 3 kr; nr 319 M. W., Stavsnäs 3 kr; Kollekt vid syföreningen i Stockholm 17 kr; nr 320 L. P., Torhamn 10 kr; nr 321 A. B., Falkenberg 4 kr; nr 322 O. B., Rörum 4 kr; nr 323 A. E., Avesta 3 kr; nr 324 A. L., Borås 3 kr; nr 325 I. N., Borgholm, till V. Almquists underhåll 50 kr; nr 326 A. P., Falkenberg 3 kr; nr 327 A. J., Granbergsdal 2 kr; nr 328 A. J., Gävunda 1 kr; nr 329 T. S., Huskvarna 3 kr; nr 330 E. J., Katrineholm 5 kr; nr 331 S. A., Mölndal 8 kr; nr 332 J. O., Motala 3 kr; nr 333 G. E., Råneå 10 kr; nr 334 A. J., Skövde 55 kr; nr 335 C. N., Stidsvig 3 kr; nr 336 S. L., Torstunaby 12 kr; nr 337 Onämnd 15 kr; nr 338 A. P., Wä 5 kr; nr 339 P. P., Örkelljunga 2 kr; nr 340 J. N., Örebro 8 kr; nr 341 S. T., Stockholm 3 kr; nr 342 G. H., Karlskrona 40 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 13:70; nr 343 E. P., Axelvold 20 kr; nr 344 O. O., Alingsås 3 kr; nr 345 H. N., Bräcke 5 kr; nr 346 K. P., Derome 2 kr; nr 347 I. J., Göteborg 5 kr; nr 348 C. J. H., Göteborg 10 kr; nr 349 K. B., Hedemora 3 kr; nr 350 L. N., Höganäs 5 kr; nr 351 E. N., Jönköping 20 kr; nr 352 I. N., Karlskrona 10 kr; nr 353 A. F., Kristinehamn 10 kr; nr 354 S. B., Malmö 10 kr; nr 355 K. M., Ocke 12 kr; nr 356 L. N., Ronneby 8 kr; nr 357 D. J., Ronneby 3 kr; nr 358 A. M., Skellefteå 10 kr; nr 359 H. P., Tyringe 25 kr; nr 360 M. B., Umeå till Gerda Ollén 10 kr; nr 361 A. B., Uppsala 8 kr; nr 362 A. A., Stockholm 2 kr; nr 363 H. K., Tureberg 3 kr; nr 364 H. O., Traneberg 25 kr; nr 365 L. W., Norrköping 3 kr; nr 366 C. H., Degerfors 59 kr; A. A—s, Stockholm spbm 3:17; Sparbössan å expeditionen 11:16; nr 367 F. B., Askim 3 kr; nr 368 S. A., Bankeryd 10 kr; nr 369 H. K., Dalsjöfors 3 kr; nr 370 J. P., Diö 3 kr; nr 371 S. N., Falerum till Paul-Georg Svensson 50 kr; nr 372 A. P., Göteborg 10 kr; nr 373 S. A., Göteborg till hem- och utresor 20 kr; nr 374 E. H., Gullberna 2 kr; nr 375 B. L., Huskvarna 3 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare!

»Och vad du har hört av mig och fått betygat av många vittnen, det må du betro åt män som äro förtroende värda, och som kunna bliva skickliga att i sin ordning undervisa andra.» 2 Tim 2:2.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Hovermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

77876

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 8	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Aug. 1946

Anledning att tacka Gud.

Våra missionärer ha nu alla sent omsider kommit hem efter en strapatsrik period, svårare och längre än de vanliga. Trots krig och förföljelser, trots vedermödor av många slag äro de alla välbehållna här igen — lyckliga över att vara hemma.

Det är en Guds nåd. En anledning till stor tacksamhet.

Det kunde ha gått på helt annat sätt. Än finnas de ibland oss, som erinra sig det dystra budskapet om mongolmissionärerna Hellebergs och deras kamraters martyrdöd, förorsakad av upphetsade folkskarors hemska främlings- och kristendomshat. Det är Guds nåd att vi förskonats denna gång — då också folkhavet varit i uppror och lidelserna svallat — från liknande sorgebud.

Och sjukdomarnas gissel — hur lätt hade inte de våra, klena som flera av dem varit, kunnat skördas av dem, såsom skett i det förgångna beträffande flera av våra unga missionärer.

Låt oss vara tacksamma, låt oss glädjas och prisa Gud, att denna gång alla de våra trots de många farorna och de många genomgångna lidandena räddats till livet — räddats hem, räddats till vilan och till ny tjänst.

Uthållighetens lön.

Av redaktör J. E. Lundahl.

Det gick en ton genom vårt sista årsmöte, och den hördes från den första stunden till den sista. Det var denna: *Låt oss hålla ut!* Vi stå mitt uppe i provet. Nu gäller det, om den andliga kraft vi mottagit av Gud är tillräcklig för att i bön och tro kämpa oss igenom svårigheterna och vinna seger över de makter, som ställt sig hindrande i vägen för den uppgift Gud givit oss på ett av världens mest försummade missionsfält. Ingenting kan för Svenska Mongolmissionens vänner i denna tid vara viktigare än denna paroll: Låt oss i Guds kraft hålla ut! Med uthållighet följer seger.

»I behöven ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja», heter det i Ebreerbrevet. Gud har givit oss fältet i Mongoliet för att vi där skola göra hans vilja. Därför behöva vi ståndaktighet, uthållighet. Lönen för vår uthållighet är att vi få göra Guds vilja, som är att »alla människor» — även mongolerna — »skola varda frälsta och komma till kunskap om sanningen». Att göra Guds vilja är det högsta uppdrag, som kan komma en jordisk varelse till del. Vi vilja ingenting hellre, vi nöja oss icke med något mindre.

Vår bibel talar om uthållighetens betydelse på otaliga ställen. Det är nästan som om allt berodde på att vi icke släppa taget. Här menas då icke våra egna mänskliga kraftresurser, ty de räcka icke långt, utan här menas de andliga krafter och möjligheter, som Gud i Kristus ställt till vårt förfogande. På samma sätt som Gud när det gäller det jordiska livet ställt till vår tjänst allt som behöves för dess uppehälle — solens ljus och värme, jordens växtkraft, luft och vatten liksom ock det förstånd och den arbetskraft vi äga — så har han ock givit oss allt vad vi behöva för vad som tillhör det andliga livet och de uppgifter som det medför. Och likasom det beror på vår trohet vid tillvaratagandet av det lekamliga livets möjligheter, huru vi i det avseendet bli i stånd att fullfölja våra planer, så är det ock på det andliga området. Här ha vi tillgång till de eviga kraftkällorna, till bönen och gudsumgänget, till ordet och brödragemenskapen, till våra jordiska ägodelars förvandling

i himmelska nådemedel för människornas frälsning. Det gäller att vara trogna, att kämpa, att »redligen» kämpa även på detta område. Utan kamp ingen seger.

Hela missionens historia vittnar om kamp under motgångar och svårigheter av de mest skilda slag. Det är för våra sinnen oförklarligt, att det måste vara så. Man kunde ju tycka, att när Gud intet hellre vill än att människorna skola låta sig frälsas, så skulle han genom sin makt undanröja hindren och på allt sätt jämna vägen för sina vittnen. Men det är icke så. Jesu Kristi egen väg, som väl må kallas kungsvägen, gick genom kamp och lidande. Men den gick till seger på grund av att han höll ut in i det sista. »Han var lydig intill döden, ja intill döden på korset.» Men »därför har ock Gud upphöjt honom och givit honom det namn, som är över alla namn». Missionen går samma väg — samma kungsväg — »genom lidande till seger» — genom uthållighet till seger. *Vi äro icke i stånd att göra Guds vilja, om vi icke äro uthålliga i kampen.* Därför kunna vi icke nog allvarligt tänka på denna sak under en tid som denna.

Vi talade nyss om det lekamliga livets förhållanden och vikten av att tillvaratagа de möjligheter Gud givit för detsamma. Trots alla lantmannens omsorger och mödor och all hans beräkning kan det hända, att skörden ändå slår fel på grund av sådant som han aldrig på förhand kunnat beräkna eller göra något för att hindra. Torka och nederbörd kan komma och förstöra skörden på det mest välarbetade fält. Frost och hagel kan komma och på några timmar göra om intet frukten av otroligt arbete och stora kostnader. Men vad har lantmannen då att göra? Intet annat än taga nya tag. Ger han upp för motgången, så är framgången förlorad. Men med nya tag, nytt mod och nya krafter fortsätter han, och ett annat år har han återvunnit det förlorade, på samma gång som han kanske fått vissa lärdomar, som han förut saknade.

Sådana hinder komma även i missionens väg. Just nu har fältet i Mongoliet drabbats av frost och hagelskurar. Men fördenskull få vi lika lite fälla modet som lantmannen. Vi måste taga nya tag. Kanske någon vill säga, att lantmannen hade dock sitt fält i behåll, under det att vårt mongolfält kommit i andras händer. Nej, så är det icke. I våra böner och i vår gudsgemenskap äga vi vårt gamla fält lika mycket nu som någonsin. Ur Guds händer kan ingen rycka det, och när han en gång givit oss det, skall han se till att vi också få behålla det. Det kunna vi vara fullt förvissade om.

Ännu en sak må framhållas. Av allt som framgått av det krig som nu avslutats och av vad som alltfort sker såsom krigets följder och efterverkningar, är det tydligt, att denna världskamp icke varit endast en människornas och nationernas kamp utan att det varit en andemakternas kamp av otroliga mått. Framför allt har kampen gällt och gäller alltfort kristendomens bestånd i världen och icke minst den kristna missionens fortbestånd. För alla Guds och missionens vänner kunna därför apostelns ord i Efeserbrevet stå som en tydlig anvisning med hänsyn till vår tid: »Den kamp vi hava att utstå är en kamp icke mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.» Det har varit och är alltfort ett gigantiskt kraftuppbåd från mörkrets rike utan motstycke i historien — ett kraftuppbåd för att slå ned Guds frälsningsverk på jorden. Så mycket allvarligare blir då för oss uppgiften att visa uthållighet »för att kunna göra Guds vilja». Det må sägas ännu en gång, att det viktigaste för Svenska Mongolmissionens vänner i denna tid är att *hålla ut — hålla ut, vad det än kostar — hålla ut i bön och tro.* Ty för bön och tro måste även fiendens starkaste förskansningar till slut vika.

De hemkomna missionärerna intervjuas.

»Guds nåd har burit oss igenom.»

Samma dag missionärerna Gerda Ollén och Dagny Hansen kom till Bromma med Ansgar efter flygfärden över stora delar av Asien och Europa, hade en representant för Ljusglimtar tillfälle att sammanträffa med dem. Givetvis voro de ganska medtagna efter den långa resan, men vi fick dock ett samtal som mest kom att ge en återblick på missionstjänsten i Mongoliet samt ett och annat från resan hem. Våra hemkomna vänner reste kort efteråt ut till landsorten för att söka vila. Syster Dagny i Dalarne och fr. Ollén i Skåne.

Missionsplanet "Ansgar" på Bromma flygfält.

Syster Dagny Hansen: »japanernas brutalitet gjorde livet tungt därute.»

Syster Dagny berättade, att den sista delen av den tid, hon vistades i Kalgan efter den japanska ockupationen, alltid skall stå för hennes minne som en förskräcklig tid, beroende på japanernas bryska uppträdande. Hon hade då rika tillfällen att göra bekantskap med den oerhörda misstänksamhet och den brutala anda, som präglade de japanska inkräktarna och gjorde livet tungt för européerna därute.

Vad läget för dagen i fråga om vårt missionsfält beträffar, syntes båda våra missionärer ense om, att det för närvarande var mycket bekymmersamt.

De kinesiska inbördesfejderna och de rödas desperata försök att tilltvinga sig makten över hela Mongoliet hade skapat en mycket förvirrad situation som i hög grad försvårat varje missionsarbete i de trakter, där vårt fält är beläget, liksom i Mongoliet i stort.

Vi bad syster Dagny ge en liten återblick av sin 25:åriga arbetstid i Mongoliet.

Hon berättade, att hon alla de år hon varit i Svenska Mongolmissionens tjänst varit förenad i nära vänskap med sin färd-

kamrat under resan hem fröken Ollén. Vid avskiljningen för 25 år sedan å K. F. U. K. i Stockholm gavs henne ordet: »Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet», och när hon varit i tjänst i 15 år skrev fröken Ollén: »Under all nöd har ordet som gavs syster Dagny i kallelsens stund: Min nåd är dig nog, bevisat sig vara en levande verklighet, som burit igenom.» Just samma vittnesbörd ville syster Dagny nu själv avge efter de 25 åren: nåden har burit igenom.

I övrigt hade syster Dagny under de många åren därute kommit i nära kontakt med de lidanden, som i olika former drabbat det mongoliska folket, ett av de mest sjukdomshärjade folk i Fjärran Östern. Otaliga äro de fall, då syster Dagny fått ta hand om människor med ohyggliga stinkande sår, vållade genom syfilis, och många äro också fallen av dödssjuka barn, som trots all omsorg och vård tvinat bort efter umbäranden och misskötsel i de armodets boningar där de växt upp.

Redan under sin allra första tid därute fick syster Dagny mer än kärt var pröva på det då florerande rövarlivets härjningar. Soldattrupper och rövarhorder låg i våldsamma fejder, och det var ibland ett vilt skjutande kring den lilla missionsstationen vid Hallong Osso. Och stundom bar man in ohyggligt tilltygade sårade till stationen där syster Dagny fick plåstra om dem på bästa sätt, och de var mycket tacksamma för den hjälp och lindring de fått.

Under sommarmånaderna har syster Dagny i sällskap med andra missionärer gjort längre eller kortare resor och då har medicinförråden haft strykande åtgång och även rika tillfällen beretts till att med evangelium nå sådana som aldrig förr hört om den Frälsare som gav sitt liv även för dem. Tiden i Urga, huvudstaden, var ock särskilt rik i så måtto att klinikarbetet då hade en mycket stor omfattning.

Syster Dagny berättade till sist, att hon hade planer att här hemma tjäna missionen genom ett ordboksarbete hon sysslat med därute och nu gärna ville bli i tillfälle att fullfölja till gagn för dem som studerade mongoliska.

Missionär Gerda Ollén om bibelrevideringens slutförande.

Fröken Ollén berättade först ett och annat från resan hem.

— Jag kan inte nog tacka Gud för att jag är hemma; det känns underbart, säger hon. Färden hem står för mig som ett

Gerda Ollén och Dagny Hansen vid ankomsten till Bromma.

oförgätligt bevis på Guds uppehållande nåd. Vi var båda två nere till hälsan redan vid avfärden. Efter flygfärden Peking—Calcutta som företogs på mycket hög höjd, blev jag mycket medtagen under första tiden i Indien, och en engelsk läkare avrådde på det bestämdaste från fortsatt flygning. Emellertid gav mig Gud nytt mod, och när Ansgar kom och tog oss med hem, kunde flygningen äga rum på lägre höjd, och även om den långa färden varit tröttsam, ha vi ändå orkat med den. Och nu är som sagt den enda känsla, som uppfyller oss, den av tacksamhet över att vara lyckligt hemma.

Fröken Ollén omtalar, att under uppehållet i Indien fick hon ett kraftigt feberanfall i en bergsbygd, dit de två missionärerna tagit sin tillflykt undan hettan som rådde i Bombay. Efter en stund av gemensam bön sjönk febern och temperaturen blev nästan omedelbart den normala. »Mycken svaghet och mycken nåd», det var kontentan av erfarenheterna från hela denna under ganska kritiska förhållanden företagna tusenmilafärd.

Fröken Ollén finner det vara en viss samstämmighet mellan dessa färdeintryck och hela verksamhetstiden i Mongoliet i så måtto att även denna präglats av ett ständigt och djupt beroende av Guds nåd. När hon vid mer än 50 års ålder reste ut för nio år sedan, hade läkarna ansett henne för klen att vistas i Mongoliet utan borde hon söka i Peking utföra det bibelrevideringsarbete, som Svenska Mongolmissionens styrelse anmodat

henne utföra. Emellertid hade hon känt sig manad att vistas ute på själva fältet, vilket blev så mycket nödvändigare, som hon av styrelsen utsågs till ledare för fältet därute. Hon och kamraterna fick där vara med om den största väckelse som någonsin detta fält haft att uppvisa — en underbar tid. Under de år som gått har hon där också lyckats med biträde av lämpliga infödda krafter slutföra den nya översättningen av Nya testamentet, ett arbete som pågått sedan 1930-talet och som först upptogs av missionär Joel Eriksson, som reviderat Matteus och Markus' evangelier, varefter övriga delar av Nya testamentet reviderats av fröken O. med biträde av mongolerna Daste Tjub, Sitena och Erentjin Dortji. Mitt under det krig och örlig rasade mellan folken i Fjärran Östern, har år efter år detta svåra arbete långsamt men säkert fortskridit — »mödosamt har det varit, och mer än en gång ha vi granskat och på nytt genomgått och förbättrat våra översättningstexter; och nog ha vi ärligt strävat att göra vårt bästa», sade fröken O., som också med glädje funnit, att de infödda i den mån de kunnat ta del av de nya texterna förklarat dem vara mer lättbegripliga och åskådliga än de gamla.

Icke minst glädjande var, att en av Brittiska och Utländska bibelsällskapets mest inflytelserika funktionärer vid besök i Peking förklarat att detta sällskap intresserade sig för och hade förtroende för detta översättningsföretag och att det — efter att översättningen genomgått ny granskning — ställer i utsikt att svara för tryckningskostnaderna, vilka torde komma att uppgå till ansenliga belopp.

— Det politiska läget? sporde vi till sist.

— Ja, det är mycket tråkigt för närvarande. Risken är ju, att den röda regim, som i norr ställt sig avvisande mot all kristen mission, skall bli härskande även i södra Mongoliet och där införa förbud mot bibelspridning och evangelisering. Det är den fara som hotar, och den är allvarlig nog.

Man behöver dock inte tala lång stund med denna missionär för att finna att hon såg denna och dylika svårigheter — ej som absoluta och oöverstigliga hinder — utan som böne-anledningar och att hon ville tro, att Gud var mäktig att lösa även de mest invecklade och tilltrasslade problem som eljes te sig olösliga.

Brinnande hjärtan och offerfyllda sinnen, unga människors varmaste hänförelse, det var vad denna missionär alltjämt ville bedja om och tro för beträffande det missionsfält hon så helhjärtat ägnat sitt livs kraft. I övrigt var den stämning som uppfyllde henne vid ankomsten till hemlandet efter de många årens tjänst,

densamma som hon gav uttryck för i några ord skrivna för många år sedan:

»Våra försök att tjäna Herren Jesus försvinna och bli till intet inför hans nådefulla överflödande kärleksbevisningar mot oss, såsom droppen försvinner i havet.»

Missionär Marthinson inträder i bibelsällskapens tjänst.

Marthinsons huvudsakliga arbetsfält blir alltjämt Mongoliet.

Med beklagande har Ljusglimtars läsare genom brev från Kina erfarit, att missionär Anders Marthinson, som sedan sjutton år varit anställd i Svenska Mongolmissionens tjänst och härvid tillvunnit sig såväl missionsvännernas som mongolernas vänskap och förtroende genom sin osjälviska och nitiska tjänargärning, nu står i beråd att lämna denna sin befattning.

För att höra närmare om vår broders framtidsplaner sökte vi upp honom vid ett av hans besök i Stockholm — han vistas eljes med sin familj för närvarande i Småland — och bad om närmare upplysningar.

— Hur kom planen om inträde i ny tjänst upp? sporde vi.

— Jo, den kom från missionär *Almblad*, vår nyligen avlidne käre vän och medarbetare. Jag besökte honom ofta under hans svåra sjukdomstid i Peking, och vi samtalade då mycket om missionsangelägenheter. En månad före sin död bad han mig komma upp och framförde då sin önskan, att jag skulle bli hans efterträdare som bibelsällskapens man i Mongoliet och norra Kina. Han sade, att han väl förstod, att det skulle kännas som ett offer för mig att lämna min missionärstjänst och övergå till annan befattning, då han väl visste, hur varmt min gamla uppgift låg mig om hjärtat, men han ville ändå tillstyrka denna förändring ej minst för att den gav mig avsevärda möjligheter att även i framtiden tjäna Mongoliet och dess folk. En av bibelsällskapens representanter mr *Hudspeth*, som bekläder befattningen som generalsekreterare, vistades vid denna tid i Peking, och även han tillstyrkte planen. Vännen Almblad väntade på sitt sjukläger att få besked om resultatet av de förda underhandlingarna, men något beslut från de olika instanserna förelåg ej förrän kort efter hans död.

Under hemresan och uppehållet i London hade jag tillfälle sammanträffa med ledaren för Brittiska och Utländska bibelsällskapet, dr *Temple*, som även varmt förordade denna omläggning av min verksamhet därute. I enlighet härmed blev beslutat, att jag efter ett års vistelse i hemlandet skall tillträda den nya tjänsten, då jag i likhet med missionär Almblad skall ha Kalgan som centralpunkt för det ganska vittutgrenade arbetet. (Missionär Marthinson kvarstår alltså ännu ett år i Svenska Mongolmissionens tjänst och kommer senare att företa resor i hemlandet i sin gamla missions intresse).

— Vilka äro de nya uppdragsgivarne? sporde vi vidare.

— Ja, det är intet enskilt bibelsällskap utan en sammanslutning av sådana, kallad *China Bible House* med säte i Shanghai och bestående av *Brittiska och Utländska Bibelsällskapet* i London, vidare *Amerikanska Bibelsällskapet* samt *Skotska Bibelsällskapet*. Dessa sällskap arbeta gemensamt och ha en gemensam exekutivkommitté i Shanghai och det är den som, efter att ha inhämtat förslag från resp. utländska bibelsällskaps styrelser, tillsätter de olika funktionärerna på fältet.

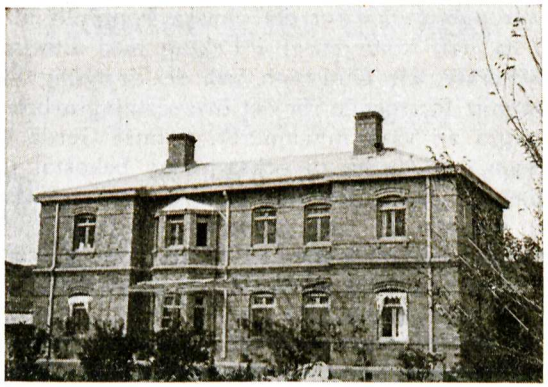

Brittiska bibelsällskapets hus i Kalgan.

— Och den nya uppgiften?

— Ja, det nya arbetsfältet blir dels Mongoliet, dels Kina norr om Nankaupasset beläget mellan Peking och Kalgan, alltså de väldiga och tätbebyggda områden, där bl. a. Svenska Alliansmissionen, Helgelseförbundet, Örebromissionen, Skandinaviska Alliansmissionens svensk-amerikanska gren och Norska Alliansmissionen har sitt arbete. Här spred missionär Almblad årligen 400.000—500.000 biblar, evangelier och andra bibeldelar, ett väldigt distribueringsarbete, som skedde dels med tillhjälp av missionärerna på fältet dels genom infödda evangelister och kolportörer. Att leda denna bibelspridning blir min uppgift. Den förutsätter bl. a. kunskap i kinesiska språket som jag också under vistelsen i Peking strävat att förkovra mig i.

Emellertid är jag glad över, att Mongoliet av mina uppdragsgivare räknas som den huvudsakliga delen av arbetsfältet. Det kallas också *the Mongolian agency*, och det var med glädje jag förnam, hur stort rum Mongoliet och dess folk hade i deras hjärtan, som stå i ledningen för bibelsällskapen därute. — Liksom min företrädare kommer jag att ofta göra resor över mitt gamla fält i Mongoliet, och givetvis kommer jag att stå i ständig kontakt med Svenska Mongolmissionens missionärer, som ju ofta i olika ärenden besöka Kalgan.

— Hur går det med planerna på bibelrevideringsarbetets slutförande? sporde vi vidare.

— Jo, för närvarande ser det ganska hoppfullt ut med den saken. Vi ha haft konferenser i Peking med Bibelsällskapens generalsekreterare, mr Hudspeth, och det är tydligt, att vederbörande ha gott förtroende för det översättningsarbete, som utförts av några av våra missionärer, främst Gerda Ollén och Joel Eriksson, och de ha ju också redan bekostat utgivandet av Matteus- och Markus-evangelierna i ny översättning, som utgått i en upplaga av 5000 exemplar och fått gott betyg av befolkningen för åskådligt och lättfattligt språk. Emellertid har sättnings- och korrigeringsarbeten å övriga färdigreviderade bibeldelar fortgått de senare åren ute vid Hatt in Sum och utförts dels av mig, dels av några av mina mongoliska medarbetare — ett oändligt tålamodsprövande arbete med hänsyn till de primitiva redskapen och den mongoliska skrivtecknens ytterst invecklade och mångskiftande art. Emellertid har här en massa förarbeten undangjorts, så att samtliga evangelier och Apostlagärningarna snart nog kunde föreligga färdiga för tryckning.

Tryckningen av samtliga de nyreviderade bibeldelarna i tillräckligt stora upplagor är emellertid ett mycket kostsamt arbete, varför det är mycket tacknämligt, att bibelsällskapen visat fortsatt intresse för denna stora uppgift. De önska emellertid fortsatt granskning och överarbetning av revideringen och förorda i sammanhang härmed tillsättande av en ny kommitté bestående av de mest kvalificerade missionärer och infödda kristna som kunna stå till förfogande. Först när denna kommitté godkänt arbetet, kan tryckningen äga rum. Även ur denna synpunkt önskade jag livligt få ut missionär Joel Eriksson till fältet igen.

Missionär Marthinson uttryckte till sist den förhoppningen, att det skulle bli honom förunnat att verksamt bidraga till denna stora frågas lösning under den tid han innehade sin nya befattning i de utländska bibelsällskapens tjänst.

Missionär Marthinson omnämnde till sist, att det var en av Brittiska och Utländska Bibelsällskapets män, en dr *Bonsfield*, som gav honom första stöten att egna sitt liv åt Mongoliet. År 1911 utkom på K. M. A:s förlag en liten broschyr om Mongoliets folk författad av dr Bonsfield, och genom den fick han sitt intresse för Mongoliet väckt — ett intresse, som — det känner jag — kommer att vara livet ut, slutade missionären.

Händer lyfta till bön.

En döds-scen som innebär en vädjan.

*Av missionär Elsa Skallsjö.**

När jag i dag tänker på de våra infödda kristna där ute, ser jag för min inre syn ett par upplyfta händer.

När en av missionärerna, Hulda Wiklund, nyligen kom hem, berättade hon om en ung kristens död. Det var en pojke vid namn Peter, som var son till en av våra f. d. kristna. När familjen skilde sig från missionen, kastade de alla hänsyn överbord och gick tillbaka in i hedendom och synd. Detta var särskilt fallet med modern, som alltid varit ett problem för oss. Pojken, som helt ung blivit gift med en kristen flicka, tvang de att skilja sig, och nu skulle han giftas bort till en hednisk. Man ville tydligen komma bort från allt som påminde om de kristna. Och särskilt var det pojken som behövde bli annorlunda. Det var något hos honom, denne stillsamme fromme pojke, som irriterade föräldrarna sedan de återvänt till hedendomen. Hur hade han inte alltid varit deras samvete! Utan att säga något har han sett på dem med sina stora ögon, och så har modern kunnat kasta sig över honom och slå honom både gul och blå utan någon anledning alls. Men nu skall han — planerade modern — få en kvinna, som inte haft något med de kristna att göra, och så skall han väl också snart bli likadan som de.

Bröllopet är inne, men den unge brudgummen ligger sjuk i lunginflammation. Nu kommer bruden, och nu skall brudgummen ut för att möta henne och föra henne in i det nya hemmet. Av modern tvingas pojken klä på sig och gå ut i den stränga kölden. Sjukdomen tar efter detta en allvarlig vändning. Och efter några dagars svår kamp dör gossen.

Det var den gripande skildringen av hans död, som sedan inte lämnat mig och som för mig blivit liksom en symbol för hela den lilla kämpande skaran därute.

Han sköttes av en kristen pojke, Ärto Naste. Ofta fingo de bedja tillsamman, och särskilt under den sista natten, när han inte själv orkade bedja bad han Ärto Naste bedja. Till strax fram emot morgonen känner han att nu har han kämpat färdigt,

*Ur ett anförande vid Svenska Mongolmissionens årshögtid.

och då säger han. »*Bi åttå tesskwe*» (nu orkar jag inte mer). Och med det sträcker han sina armar uppåt och utropar. »*Jesus, namejig ab*» (Jesus, tag emot mig). Så dör han — i frid.

Än en gång ha vi fått se hur kristendomen segrat. Hur Gud förmått bevara en av de sina trots synd och mörkaste hedendom. Är det ej såsom ett löfte för oss, att han skall bevara den lilla skaran, som är vunnen?

Ett par händer lyfta till bön. Tala de ej till oss om det ansvar Gud givit oss? Sverige, det enda land i världen som har mission i Mongoliet, har den nåden blivit given att för mongolerna predika evangelium. Du är modern, och barnet, som är därute, behöver din hjälp. Glöm ej den lilla övergivna skaran i dina förböner.

En lycklig dödsbädd.

»Jesus, min Jesus.»

*Av missionär Annie Eriksson.**

»Låten barnen komma till mig», sade Jesus. Detta ord ha vi missionärer tagit fasta på, ty får barnen komma i kontakt med kristendomens sanningar redan som små, då blir hela deras liv och inställning en annan än eljes.

Då vår kamrat Gerda Ollén för många år sedan flyttade över Tabol-skolan till Hallong-Osso, försökte vi att få flera skolbarn till stationen. Vi brukade tala med de sjuka, som vi kommo i beröring med, och bådo dem sända sina telningar till oss. Kvinnorna svarade oftast: Ja, pojkarna kunna få komma, men varför ska vi sända våra flickor? Inte behöver de gå i skola, det har aldrig vi fått göra, vi äro bara kvinnor, som ingen kan lära, och inget begriper.» Men vi förehöll dem, att det var nödvändigt, att deras flickor fick lära sig läsa och skriva.

Småningom kommo de ock, en efter en. Ärrong-Dotto var en av dem. Hon hade två bröder, den äldste Sharr och den andre Namtuk (som under senare år blevo kristna). Föräldrarna hade aldrig förr kommit i beröring med kristendomen och de gjorde inga ansatser till att gå med på mötena.

*Ur ett anförande vid Svenska Mongolmissionens årshögtid.

Ärrong-Dotto kom nu och då och såg på, huru glada våra skolbarn voro, och huru de fingo lära sig så mycket nyttigt, men själv vågade hon inte sluta sig till de andra. En liten gåva som hon fick av oss, gjorde henne mer frimodig, så hon kom en dag så stilla och blyg in i skolsalen och ville bli vår lärjunge. Inte var hon begåvad å huvudets vägnar, men hon lärde sig läsa och skriva, och då hon senare i belöning fick ett Nya Testamente, blev det henne så kärt. Och även sedan hon fått ett eget hem, tog hon sig tid att ofta läsa Guds ord. Guds Helige Ande verkade genom ordet på hennes hjärta, såväl som på hennes mans. Men det syntes dem länge rent omöjligt att bryta med allt det gamla och med släkten.

Då de senare flyttade med oss till Hattin Sum, blevo de en stor hjälp i arbetet, och vi fingo följa dem fram till Herren Jesus. Med Ärrong-Dotto blev Guds verk så helt, och ofta vittnade hon vid våra kvinnomöten om ett förr och ett nu i sitt liv. Ett av de sista mötena hon deltog i, talade hon om de visa och fåvitska jungfrurna och om huru viktigt det är att äga Guds Heliga Ande, så vi äro vakande, bedjande och redo att möta Herren Jesus. Sången »Jag vet ett land av idel fröjd», var hennes älskingssång. Den sjöngo vi ofta.

Men vi fingo ej behålla henne så länge. Efter deras förstföddes tillkomst blev hon allvarligt sjuk, och huru vi än försökte att rädda hennes liv, syntes allt förgäves. Ofta besökte vi henne, och alltid bad hon oss bedja samt sjunga sin sång. En dag sade hon, att hon skulle ej leva länge till, hon sände sin man till oss, då vi hade kvinnomötet, för att hälsa från henne, att vi skulle sjunga hennes sång på mötet, och bedja för henne. Dagen därpå fick vi bud att komma till hennes tält. Där låg hon med dödens prägel över sitt ansikte, men stilla och lycklig var hon, och hon sade gång på gång: »*Jesus, min Jesus*». Så gick hon över gränsen, med Jesusnamnet på sina läppar. Där vi sutto i tältet och sågo på vår kära Ärrong-Dottos lyckliga anlete och hade hennes sista ord ljudande i våra öron, blev det så ljust, därför att Herren Jesus hade vunnit en av ökenlandets döttrar för sitt rike. Saknaden blev så stor, och flera voro de som uppriktigt sörjde henne. En dag kom hennes man och visade oss hennes Nya Testamente; där hade hon strukit under alla bibelställen, som handlade om himmelen. »Hon är lyckligt där nu», slutade han med tårar i ögonen.

Icke minst minnen av denna art binda oss fast vid församlingen därute och vi kunna aldrig upphöra att bedja för deras frälsning, som börjat vandringen i vår Frälsares efterföljd.

Guds under ske i Mongoliets vildmark.

»En högtidlig uppgift att missionera bland ett döende folk.»

*Av missionär Anders Marthinson.**

Först av allt vill jag uttrycka min glädje och tacksamhet över den nåd, som har beskärts mig att få vara hemma ännu en gång i gamla Sverige.

Jag skulle vilja läsa ett ord i 2 Pet. 1:19, där det heter: »*Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus, som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan.*»

»Såsom ett ljus, som lyser i en dyster vildmark.» Skall vi söka här i världen efter en dyster vildmark, så tror jag att Mongoliet erbjuder ett typiskt exempel därpå.

Det är dystert i Mongoliet. Många missionärer kan inte förstå, hur vi egentligen kan stå ut därute. Ja, det finns verkligen så litet av ljus, tröst och uppmuntran där uppe, så hade jag inte i mitt bröst haft en gudomlig kallelse till det landet, så hade jag inte stått ut.

Då kriget började och särskilt sedan Japan kommit med, må man säga, att det lade sig ett tungt ovädersmoln över Mongoliet. Vad ska nu komma? sporde vi. Vad ska nu ske i morgon? Skulle vi göra en resa på tåget, då skälvde vi från den stund vi köpt biljetterna, ja, innan dess. Skulle vi skicka några saker bara från Kalgan till Peking, så var det samma procedur. (Det vart ju något bättre, sedan japanerna börjat få smått om bensin och inte kunde köra omkring så mycket däruppe som förut).

Mongoliet är i materiellt hänseende en dyster vildmark redan i vanliga tider, för att nu inte tala om krigstider. En enda stor, dyster vildmark. Fattigdom — åh, vad mongolerna är fattiga! Ena året kan de äga litet djur — så kommer en sjukdom och tar bort djuren.

*Föredrag vid Svenska Mongolmissionens årshögtid i Betesdakyrkan 2 juni 1946.

Och så deras egna sjukdomar. Vart man ser, var man går, så kommer de efter oss och frågar, om de kan få medicin. Knappast kan vi blicka in i ett enda tält, utan att där finns någon, som lider av den vanliga sjukdomen.

Mongoliet är dystert även i andligt hänseende. Då vi se på de andliga förhållandena just nu, så må man i sanning säga, att Mongoliet är dystert. Där tillbedjas avgudarna. Där gå pilgrimerna på sina långa vandringar för att skaffa sig meriter, och var man kommer, så hör man trummorna dåna. Ju mer böner prästerna läser för folket, dess mer få de senare betala. Ju mer de betala, dess fler böner.

Det är dystert också i annat avseende. Jag erinrar mig en stackars flicka som kom från Chakar. Befolkningen där är betydligt olika andra mongoler till både kynne och levnadsvanor. Nu var hon en fattig, föräldralös Chakarflicka, som varit uppe i den hårda, obarmhärtiga Sunnit-bygden. När hon föddes, hade modern droppat felaktig medicin i hennes ögon, och nu var hon blind på ett öga. Hon hade blivit sänd att samla ihop djuren på slätten, men överraskades av snöstorm, blev liggande där och fick båda benen förfrusna. Där fann man henne så småningom, det var ett under, att hon inte frusit ihjäl. De förde henne hem, men efter en tid började benen ruttna, och det luktade så illa, att de körde ut henne, för att hon inte skulle förpesta tältet. Det är inte sällan vi får att göra med dessa halvruttna människor, och de sprida en stank som är ohygglig.

Denna flicka hade en farbror, vilkens like i grymhet jag aldrig sett bland mongolerna. När köttet ruttnade och föll från benen, försökte han *sparka* av fötterna. Och där låg hon nu! Och de få smycken hon hade gav hon till denne omänsklige farbror för att muta honom att föra henne till missionsstationen.

Nåväl, jag hade varit ute och gått en dag. När jag nalkades stationen, såg jag oxkärran med detta människovrak, där bara benpiporna stack ut ur illaluktande, ruttnande kött. Nu begärde farbrodern att vi skulle ta av benen på en gång — »så går det fortare», menade han. Men flickan sade: »Låt honom aldrig ta mig härifrån, för då kastar han ut mig på slätten. Jag hörde honom säga en gång att bara han fått mig ut på slätten, skulle han slå ihjäl mig med stenar. Han har fört mig förbi tält efter tält, han har själv varit inne och fått mat, men jag fick ingenting». Det vi sågo framför oss var en illustration till hedendomens mörka obarmhärtiga väsen.

Och så började vi sköta henne. Vi måste ha henne i ett särskilt tält, ty ingen ville för luktens skull ha henne hos sig. Hen-

nes ben läktes — och just innan vi for, kom proteserna upp från Peking.

Detta är bara ett exempel bland många, ett typiskt exempel på ett folk, som håller på att ruttna bort. Det är en högtidlig och underbar uppgift att gå såsom sändebud till detta olyckliga folk. Ett folk som håller på att dö. Tänk, att vi svenskar ha fått den *nåden* att missionera i Mongoliet, och vi äro nästan de enda där! I det stora hela har Gud lagt detta väldiga fält i våra händer.

Man frågar: *lönar* det sig? Är det verkligen idé att sända in gåvor för det landet där vi vunnit så litet? Men är det verkligen litet vunnit? Åh, vänner, vi kunna inte se i Mongoliet enbart en hopplöst mörk vildmark, när vi ha det stora Ljuset, som kan förvandla den svartaste natt till ljus dag, att räkna med! Mongoliet *är* ett dystert fält — men Gud älskar det.

Ja, men Mongoliet är ju stängt för missionen nu, säger man. Det är sant, att det är en dyster tid därute nu, medan vi här hemma fira vårt årsmöte. Mongoliet är stängt nu, men det skall inte så förbliva. Vi ha inga arbetare just nu där, men det är inte Guds mening, att vi därför ska ge upp. Mongolerna *vänta,* att vi ska hjälpa dem. Gud skall snart öppna dörrarna igen. Han skall sända ut arbetare i sin skörd, och vi skola nu bereda oss för att med kraft kunna ta upp det arbete, som ligger framföre.

Det är dystert, och det har varit dystert många gånger förr. Men skall jag bara stå här och säga, att det är dystert — *nej!* Där finnas också ljusglimtar. Vi har inte vågat skriva om dem — för det skulle bara ha hamnat i japanernas papperskorgar — men jag vågar säga, att det var en innehållsrik tid vi fick uppleva också på slutet däruppe. Vi ha fått bedja med mongolerna, vi ha fått se ljus lysa fram i deras ansikten. Gud har verkat bland dem, och vi har sett hans under.

Jag kan ta som exempel Ultjis hustru. Vår vän Ultji hade blivit änkling, och så gifte han om sig, och vi tyckte alla, att det var det galnaste han kunde göra — med *den* kvinnan! Hon var hedning. Att bara höra den mongolkvinnan prata och gå på, när de höll på att bereda filtar utanför våra fönster — åh, tänkte jag, den kvinnan hon segrar över Ultji, i stället för att det skulle vara tvärtom. För Ultji, vår käre vän, har varit snäll och ödmjuk och god och kärleksfull, det är sant, men lettledd har han många gånger varit, och jag tänkte: hur skall det nu gå med Ultji, som varit föremål för Guds kärlek och sett och smakat så mycket av hans godhet och nåd? Hans förra hustru hade lärt barnen bedja, men denna hednakvinna — hur skulle det nu gå?

— Varför gick du och gifte dig med denna kvinna, Ultji? frågade jag.

— Ja, det är min sak, blev svaret.

— Nåja, det var ju bra det, så slipper jag ha något med det att göra.

Emellertid, Gud verkade på denna kvinna. Hon framstår i detta nu som ett underbart exempel på hur Gud kan förvandla. Då hon kom, var hon svart i själen, hon var grov och plump och, som sagt — hedning.

Men Gud, han visste råd. Han verkade på hennes hjärta, och när så väckelsen i Hattin Sum kom, då blev det något av! Där satt hon vid mötena och lyssnade, ja, slukade allt vad hon fick höra och plockade liksom varje ord från munnen på oss, som talade. Och när hon bad högt till Gud första gången, det var någonting underbart. Man såg, att Gud hade gjort ett stort under. Och så ömhjärtad hon sedan blivit! Ja, hon kunde ha burit sin man på sina armar. Han var utsliten och klen, hon arbetade hela dagen och förtjänade och sparade många godbitar åt honom. Själv satt hon och åt den allra enklaste mat, för att kunna ha något gott åt honom. Så blev Ultji svårt sjuk och gick hem till Gud, men nu står denna kvinna härute, såsom ett levande bevis på vad Gud kan göra, och vi få hoppas och bedja, att Gud hjälper henne att stå fast. Han tog ut en mörk, grov mongolkvinna och gjorde av henne en öppen, ärlig och rejäl kristen. Det är underbart. Man ser, att Gud kan förvandla, jag har sett det så många gånger.

Ute i Mongoliet finns det en liten skara, som tror på Jesus. Vi ska inte glömma dem. Vi ska nämna dem vid namn inför Gud — och så en dag öppnas dörrarna dit ut på nytt!

Jag är så glad och tacksam, över att jag nu, när jag kommer hem, finner en ung skara, som står och väntar på att få gå till Mongoliet — låt oss hålla ut i väntan! En dag skall vägen öppnas igen.

En annan av dem som Gud tog ut från hedendomen är en f. d. avgudapräst. Han är ganska vanskapt, han kan inte röra armarna ordentligt. Han har arbetat i vårt tryckeri på Hattin Sum de sista åren. Det fanns hos denne f. d. lamapräst, sedan han blivit troende ett så ömt hjärta för de sjuka. Sitt tält hade han ofta alldeles fullt av sjuka patienter. Var det någon möjlighet för gamle Sangve så nog beredde han rum.

Hur vi fick honom till biträde i vårt s. k. sätteri? Jo, så här gick det till. »Jag kan inte längre skilja typerna», sa vår gamle sättare en dag, »jag måste ha hjälp med det» — och på mindre

än fem minuter var han tillbaka med den där f. d. prästen. Hur ska väl denne kunna göra någon nytta, krympling som han är? tänkte jag. Han räcker ju inte upp till typerna! Men, tänkte jag, han får väl försöka, så får vi se. Och hur han nu bar sig åt, men till ovärderlig nytta har han varit för oss. Det var ansträngande för honom, men han plockade ihop typerna, och under det att han stod där och satte Mattei evangelium (eller var det Markus), så började han läsa, vad han satte, och så verkade Gud på hans hjärta, och så en dag kom Guds Ande och bröt ned allt motstånd. Det var en härlig tid. Vi hade väckelse där då, och han böjde sig för Gud. Han hade väl hört oss någon gång bedja i kapellet — men då jag hörde hans bön, förvånades jag. Äh, det är härligt att få ge hedningarna evangelium!

Min vän Joel Eriksson sade en gång till mig: »*Det är den ständigt fallande droppen, som urholkar stenen.*» Det hade nämligen varit en period, då jag tyckte allt var så hopplöst och omöjligt. Vi bad, vi ropade — ack, vad bönesvaret dröjde! Men Gud gav oss nåd att hålla ut — och så en dag vände sig allt! Det är en oerhörd upplevelse. Äh, Ni missionärskandidater, fröjden Er och var glada! Det är härligt att få gå med evangelium till dem som hungra och törsta.

Se ut över Mongoliet! Det är dystert. Se ut över stäppen! Har det regnat en stund, då kan du väl finna en blomma — men den är snart slut. Du kan böja dig ner och söka ett grässtrå — men stormen bara viner och torkar ut allt. Det är kallt, och det är ruskigt därute, men då Gud har kallat oss dit, och då han har fyllt våra hjärtan med kärlek till de trasiga, illaluktande mongolerna, då är den platsen för en sådan människa den bästa platsen på jorden.

Jag far här i det vackra Sverige, och jag gläder mig åt mitt kära, sköna land. Jag är också glad och tacksam att få fira högtid tillsammans med Eder, som ber och offrar för Mongoliet, och jag ville säga: Kära vänner, vi har ingen anledning att se mörkt på framtiden, vi har ingen anledning att ge upp! Vi har inte fått något sådant bud från Gud. Nej, han säger: »FORTSÄTT! En dag skall Ni få skörda.»

Låt oss blott hålla ut i bön, alldeles särskilt för dem av våra kära mongoler, som stå ensamma på de olika platserna! Vi vet inte, vad Gud uträttar därute i denna tid. Det gäller för oss att vara redo, när han öppnar vägen igen. Därför: Ni som väntar, bered Er på allra bästa sätt att kunna gå in, när dörrarna öppnas! Mongolerna väntar, att vi ska ge dem evangelium. Det är

som jag nyss sade en härlig uppgift att bland hedningarna få upprätta trons lydnad.

Kära vänner, jag vill tacka Er från den mongoliska församlingen för vad Ni gjort för dem. Äh, det var som att slita hjärtat ur bröstet, när vi lämnade dem, det var bland det värsta jag gått igenom. Men Gud har givit mig full visshet om att vi skall få se dem igen. Jag skulle vilja plocka ihop den lilla församlingen därborta och ställa dem fram för Er. Sänd nu blott flera arbetare till dem!

De därute vänta på oss. Låt dem inte vänta förgäves! Där finns en liten skara uttagen ur den mörka, svarta, dystra klippan. Ni får inte se dem här, men Ni skall få se dem däruppe.

Och så alla dessa miljoner, som ingenting hört! Snart öppnas kanske på nytt dörrarna — må vi vara redo då!

Meddelanden.

Från vår missionär, fröken *Vivan Almqvist,* som med flyg ankom till Göteborg den 8 juli, har följande hälsning ingått, daterad Jönköping den 9/7:

»Kära Vänner!

Tänk att jag nu är hemma i mitt älskade barndomshem, det är som en dröm alltsammans. Underbart har Herren hjälpt igenom denna resa. Det är bara Guds stora nåd. Min syster Annie kom för en stund sedan, så nu äro vi alla syskon samlade, vilket vi inte varit sedan år 1913. På torsdag fyller min syster Judith 60 år, så jag kom hem just i tid att få vara med på födelsedagen.

Vi hade i det längsta hoppats att kunna ta båt från Shanghai, men inga utsikter fanns härtill; därför kommer vi nu alla hem med flyg. Svenssons kommer på torsdag och Perssons antagligen i nästa vecka. Jag hade hoppats att få fara med båt från London, men alla platser voro fulltecknade till i slutet av augusti. Den sista nyheten vi hade från Mongoliet var, att de kristna mongolerna nu åter kunde samlas till möten, och detta var en stor glädje att få höra. Vi få i fortsättningen bedja, tro och hoppas, att dörrarna på nytt skall öppnas. Herren kan allt förvandla. Hjärtliga hälsningar.»

Så långt fröken Almquists brev.

Genom telefonsamtal både med missionär Svensson och med missionär Folke Persson ha vi fått bekräftat, att båda familjer-

na samt fröken Frideborg Svensson alla kommo med samma plan från London till Köpenhamn. De vistas för närvarande i sina hem.

Missionär och fru Paul Georg Svenssons samt fröken Frideborg Svenssons adress är: *Gryttinge, Svalöv.*

Missionär och fru Folke Perssons adress är: *c/o Mossberg, Döbelnsgatan 5, Borås.*

Fröken Vivan Almqvists adress är: *Kungsgatan 20, Jönköping.*

Det är med stor tacksamhet till Gud, som vi hälsa dessa våra syskon välkomna hem till fosterlandet. De äro alla trötta och i stort behov av vila efter de många och mycket påfrestande åren därute. Säkert har inte det sista året varit det minst påfrestande, då de gång på gång blivit lovade resmöjlighet och upplöst sina hem för att vara startklara men lika ofta blivit gäckade i sina förhoppningar att få resa.

Låt oss nu omsluta dem med våra böner. Låt oss bedja Gud giva dem nya krafter, nytt mod och ny tillförsikt i den tjänst Gud givit dem. Låt oss också tänka på deras timliga behov under den tid de vistas här hemma.

Vi hade hoppats att redan i år få sända ut några av våra sedan länge väntande missionärer och missionärskandidater. De exceptionella förhållanden, som råda på vårt missionsfält och för övrigt i hela norra Kina synes emellertid lägga oöverstigliga hinder i vägen härför.

Den glada underrättelsen i Vivan Almqvists hälsning, att de kristna mongolerna nu återigen kunna samlas till möten ger oss dock hopp om att ställningen ändrats till det bättre. Vi hoppas därför, att det till nästa vår skall bli möjligt för våra missionärer att kunna resa ut. Låt oss göra detta till vårt gemensamma böneämne.

Våra missionärskandidater *Edvin* och *Birgitta Bohlin, Paul Eriksson* och *Anna Lisa Thorsell* kommer att resa till England i slutet av augusti, de tre förstnämnda för att genomgå en medicinsk kurs på Livingstone College i London, den senare för att vistas vid ett bibelinstitut också i London. Vår nyantagne missionärskandidat *Eric Almefors* kommer att studera vid Evangeliska skolan i Kortebo, Jönköping, under den kommande vintern.

Vi önskade, att våra missionärskandidater skulle få vara inneslutna i våra missionsvänners förböner och kärleksfulla omtanke.

Influtna missionsgåvor.

Juni månad		*Januari—juni månader*	
1945	1946	1945	1946
10.937: 63	3.687: 88 *	49.219: 54	45.814: 98 **

*) Därav till hem- och utresor 54: —.
**) Därav till hem- och utresor 1.444: —.

Redovisning.

Forts. JANUARI MÅNAD.

Nr 376 E. L., Harg 10 kr; nr 377 F. G., Höganäs 8 kr; nr 378 K. C., Järvsö 5 kr; nr 379 G. J., Jönköping 8 kr; nr 380 G. M., Ljungby 8 kr; nr 381 P. J. K., Ljusne 3 kr; nr 382 H. N., Ljung 5 kr; nr 383 M. S., Linköping 3 kr; nr 384 N. C., Lidköping 3 kr; nr 385 A. E., Norrtälje 8 kr; nr 386 A. J., Ruda 8 kr; nr 387 E. C., Dunker 10 kr; nr 388 T. K., Skellefteå 8 kr; nr 389 M. J., Stora Ved 2 kr; nr 390 M. E., Sandhamn 3 kr; nr 391 M. L., Skellefteå 8 kr; nr 392 E. K., Torrom 2 kr; nr 393 A. S., Tärnaby 3 kr; nr 394 S. O., Tärnsjö 2 kr; nr 395 M. N., Växjö till hem- och utresor 2 kr; nr 396 L. M., Vårgårda 10 kr; nr 397 D. M., Väddö 3 kr; nr 398 H. N., Älvsjö 8 kr; nr 399 G. E., Stockholm 2 kr; nr 400 A. S., Stockholm 10 kr; nr 401 S. W., Stockholm 3 kr; nr 402 G. S., Enköping 11 kr; nr 403 E. T., Söderhamn 10 kr; nr 404 H. A., Asklanda 10 kr; nr 405 L. P., Asklanda 5 kr; nr 406 P. S., Asklanda 5 kr; nr 407 S. S., Avesta 3 kr; nr 408 E. N., Björkeryd 5 kr; nr 409 A. A., Berghem 2 kr; nr 410 S. C., Borås 5 kr; nr 411 A. N., Eslöv 3 kr; nr 412 A. A., Fristad 2 kr; nr 413 A. S., Förlösa 5 kr; nr 414 V. F., Fagersta 5 kr; nr 415 I. G., Gräveby 10 kr; nr 416 E. J., Göteborg 6 kr; nr 417 M. A., Hammerdal 5 kr; nr 418 G. S., Jönköping 3 kr; nr 419 E. N., Klippan 10 kr; nr 420 V. S., Luleå 1 kr; nr 421 A. R., Mönsterås 1 kr; nr 422 S. R. S., Mariefred 3 kr; nr 423 E. J., Skara 3 kr; nr 424 A. A., Skåre 3 kr; nr 425 O. H. B., Sala 3 kr; nr 426 A. H., St. Tuna 5 kr; nr 427 J. A. L., Skellefteå till hem- och utresor 10 kr; nr 428 K. J. K., Töftedal 8 kr; nr 429 M. J., Vinslöv 1 kr; nr 430 L. L., Värmskog 3 kr; nr 431 E. A., Stockholm 3 kr; nr 432 A. B., Stockholm 3 kr; nr 433 O. H., Rådom 5 kr; nr 434 I. L., Boden 2 kr; nr 435 M. N., Falun 13 kr; nr 436 A. L., Grängen 5 kr; nr 437 L. A., Geijersdal 3 kr; nra 438 A. M., Göteborg 3 kr; nr 439 E. F., Herrljunga 10 kr; nr 440 G. T., Hässleholm 3 kr; nr 441 Rastorps syfören. gm. A. A., Lannabruk spbm 50 kr; nr 442 A. A., Marieholm 2 kr; nr 443 H. R., Malmö 10 kr; nr 444 A. H., Morjärv 1 kr; nr 445 H. L., Orsa 5 kr; nr 446 E. E., Runhällen 3 kr; nr 447 K. E., Tärnsjö 10 kr; nr 448 Syföreningen gm. H. H., Sellnäs 8 kr; nr 449 G. F., Västerås 5 kr; nr 450 S. J., Vetlanda 3 kr; nr 451 K. Å., Norrviken 2 kr; nr 452 W. E., Malmö 2 kr; nr 453 G. L., Jämtl. Änge 14 kr; nr 454 H. A., Flisby 5 kr; nr 455 C. A., Kortebo 5 kr; nr 456 S. A., Bankeryd 2 kr; nr 457 H. J., Brötjemark 3 kr; nr 458 H. T., Borås 3 kr; nr 459 J. A., Borås till

hem- o. utresor 10 kr; nr 460 A. W., Finspång 3 kr; nr 461 G. C., Fågelsta 8 kr; nr 462 J. P., Gullestorp 8 kr; nr 463 F. B., Heby 3 kr; nr 464 Idkerbergets missionskrets gm K. L. D., 30 kr; nr 465 K. L. D., Idkerberget 6 kr; nr 466 A. M., Jönköping 8 kr; nr 467 K. L., Kjula 10 kr; nr 468 S. W., Köpmanholmen 8 kr; nr 469 M. T., Lund 10 kr; nr 470 H. o. M. P., Malmö 8 kr; nr 471 H. H., Mjölby 3 kr; nr 472 M. H., Norrköping 26 kr; nr 473 E. Ö., Skövde 10 kr; nr 474 S. L., Tranemo 10 kr; nr 475 R. A., Tärnsjö 8 kr; nr 476 S. N., Tärnsjö 8 kr; nr 477 J. S., Älvsbyn 10 kr; nr 478 H. Ö., Nockeby 2 kr; nr 479 Mongolgruppen i Strömsund gm. V. E., 20 kr; H. J., Örebro 6 kr; G. B., Uppsala 25 kr; F. O. W., Mälarhöjden 10 kr; nr 480 J. K., Arvidsjaur 3 kr; nr 481 S. S., Borås 3 kr; nr 482 K. J., Finspång 3 kr; nr 483 O. S., Gisselås 3 kr; nr 484 A. F., Genvalla 3 kr; nr 485 K. K., Hjo 5 kr; nr 486 A. B., Jämtl. Ånge 50 kr; nr 487 N. O., Kungsör 8 kr; nr 488 J. J., Karlshamn 3 kr; nr 489 E. S., Marieholm 3 kr; nr 490 H. A., Mariestad 3 kr; nr 491 A. G., Nybro 3 kr; nr 492 Sysk. I., Rögle 50 kr; nr 493 C. G. N., Trädet 8 kr; nr 494 M. E., Västerås 3 kr; nr 495 K. O., Värsjö 5 kr; nr 496 J. A. K., V. Tryserum 3 kr; nr 497 L. N., Överhörnäs 3 kr; nr 498 O. G., Stockholm 3 kr; nr 499 S. H., Svärdsjö 7 kr; nr 500 H. F., Vartofta 10 kr; nr 501 S. N., Kristdala 10 kr; nr 502 K. W., Hälsing-Trädet 8 kr; nr 494 M. E., Västerås 3 kr; nr 495 K. O., Värsjö 5 kr; borg 13 kr; nr 503 H. J., Kortebo 5 kr; nr 504 J. H., Lockne 3 kr; nr 505 B. P., Ledbergskulle 16 kr; nr 506 S. C., Madängsholm 3 kr; nr 507 V. T., Norrahammar 5 kr; nr 508 S. A., Risinge 8 kr; nr 509 O. B., Söderhamn 3 kr; nr 510 J. H., Sellnäs 2 kr; nr 511 H. W., Stavsnäs 2 kr; nr 512 S. A., Uppsala 10 kr; nr 513 »Böneringen i Ånge till hem- och utresor» gm. E. W., 65 kr; E. K., Djursholm 10 kr; A. P., Lista 2 kr; nr 514 A. E., Bullaren 3 kr; nr 515 A. M., Borås 8 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare.

»Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön». Hebr. 10 : 35.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

78056

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 9 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Sept. 1946

Den starkes gård.

Jesus talar om den starke, som väl bevakar sin gård, varigenom hans ägendom är fredad. Intet ord kan bättre angiva den andliga ställningen i Mongoliet. Den starke — Satan — är väl beväpnad och bevakar omsorgsfullt sin gård. Verket i Mongoliet betyder ingenting mindre än att angripa Satan i hans högborg, som han håller väl bevakad. Kampen är en kamp mot ondskans andemakter. Där är kraften bakom de religiösa systemen. Systemen växla, men den verkliga, drivande kraften är helvetets makter. Och i Mongoliet har den makten varit envåldshärskare i årtusenden.

När vi nu sända ut våra missionärer, så sända vi dem rakt in i denna »gård» som Satan bevakar. Inför detta bävar hela mitt inre. Bedjande vän, låt aldrig förbönen tystna för de våra och för våra kämpande infödda kristna i den starkes hus. Bed dem igenom påfrestningarna.

Vem kan begära, att en sådan banbrytargärning kan gå fort? Låt oss ge oss till tåls, om år efter år går, utan att något större antal omvända och döpta kan antecknas. Där sker dock något som har utomordentlig betydelse, om det än icke alltid kan statistiskt påvisas.

J. Hagner.